

ΓΚΕΪΛ ΦΟΡΜΑΝ

Μια μέρα μόνο

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: JUST ONE DAY
Από τις Εκδόσεις Dutton Books, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μια μέρα μόνο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gayle Forman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεόδωρης Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Gayle Forman Inc., 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Matelly/cultura/Corbis
& Martin M303/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013

ISBN 978-618-01-0302-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoioi Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΚΕΪΛ ΦΟΡΜΑΝ

Μια μέρα μόνο

*Μετάφραση
Μιχάλης Μακρόπουλος*

*Για την Ταμάρ, αδελφή, σύντροφο στα ταξίδια, φίλη,
που, τυχαία, πήγε και παντρεύτηκε τον Ολλανδό της*

*Όλος ο κόσμος είναι μια σκηνή, κι οι άνθρωποι,
Κι οι άντρες κι οι γυναίκες, όλοι παίζουν: βγαίνουν
Και μπαίνουν· κι ο άνθρωπος στον βίο του όλο
Παίζει μέρη πολλά...*

Από το Όπως Αγαπάτε, του Γουίλιαμ Σαίξπηρ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Μια μέρα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Στράτφορντ-Απόν-Ειβον, Αγγλία

Κι αν είχε κάνει λάθος ο Σαίξπηρ;

Να ζει κανείς ή να μη ζει; Ιδού το ερώτημα. Αυτή είναι η πιο γνωστή φράση απ' ολόκληρο τον *Άμλετ*, ίσως και ολόκληρο τον Σαίξπηρ. Στη δευτέρα λυκείου αναγκάστηκα να μάθω απέξω όλο τον μονόλογο και ακόμη τον θυμάμαι με το νι και με το σίγμα. Εκείνο τον καιρό δε με είχε απασχολήσει ιδιαίτερα το νόημά του. Το μόνο που ήθελα ήταν να τον μάθω νεράκι για να μπορέσω να πάρω άριστα. Αν όμως ο Σαίξπηρ (και ο *Άμλετ*) έκαναν λάθος ερώτηση; Κι αν η σωστή ερώτηση δεν είναι το αν πρέπει να ζεις αλλά το *πώς* να ζεις;

Κοιτάξτε, δε νομίζω πως θα είχα ποτέ σκεφτεί αυτή την ερώτηση, το *πώς* να ζω, αν δεν υπήρχε ο *Άμλετ*. Σ' αυτή την περίπτωση, ίσως να εξακολουθούσα να είμαι η Άλισον Χίλεϊ που ήμουν μέχρι τότε και να κάνω ακριβώς αυτό που υποτίθεται πως θα έπρεπε να κάνω, δηλαδή να ετοιμάζομαι να παρακολουθήσω τον *Άμλετ*.

«Τι ζέστη είναι αυτή! Ποτέ δεν περίμενα να κάνει τόση ζέστη στην Αγγλία!» Η φίλη μου η Μέλανι σηκώνει τα μαλλιά της από

τον ιδρωμένο της λαιμό και κάνει αέρα με το χέρι της. «Επιτέλους, τι ώρα ανοίγουν οι πόρτες;»

Εγώ κοιτάζω προς την κυρία Φόλεϊ, που η Μέλανι και οι πιο πολλοί της ομάδας την αποκαλούν πίσω από την πλάτη της «Αρχηγό Ατρόμητη». Τώρα μιλάει με τον Τοντ, έναν από τους τελειόφοιτους του ιστορικού, που είναι συν-αρχηγοί στην ομάδα μας. Μάλλον του γκρινιάζει για κάτι. Στο διαφημιστικό φυλλάδιο του *Τιν Τουρς! Κάλτσιουραλ Εξτραβαγκάνζα* που μου είχαν παρουσιάσει οι γονείς μου τη μέρα της αποφοίτησής μου από το λύκειο, δυο μήνες πριν, οι απόφοιτοι πανεπιστημίου, όπως ο Τοντ, αποκαλούνταν «σύμβουλοι επί ιστορικών θεμάτων» και υποτίθεται πως θα ενίσχυαν τις «ευκαιρίες για μάθηση» που παρείχε το *Τιν Τουρς!* Όμως, μέχρι τώρα, αυτό που ενισχύει ο Τοντ είναι κυρίως ο πρωινός πονοκέφαλος λόγω οινοποσίας, καθώς, κάθε νύχτα σχεδόν, βγάζει όλη την ομάδα έξω για ποτό. Είμαι σίγουρη πως απόψε όλοι οι υπόλοιποι θα ξεσκιστούν στη διασκέδαση. Στο κάτω κάτω είναι η τελευταία μας στάση στο Στράτφορντ-Απόν-Έιβον, μια πόλη γεμάτη κουλτούρα και επομένως φίσκα στις παμπ που το όνομά τους έχει κάποια σχέση με τον Σαίξπηρ και που τις επισκέπτονται τύποι με κατάλευκα αθλητικά παπούτσια.

Η κυρία Φόλεϊ φοράει κι αυτή τα κατάσπρα αθλητικά παπούτσια της μαζί με ένα καλοσιδρωμένο τζιν και ένα μπλουζάκι με τον λογότυπο του *Τιν Τουρς!* και συνεχίζει να μαλώνει τον Τοντ. Μερικές φορές τις νύχτες, όταν όλοι έχουν βγει βόλτα στην πόλη, κάθεται και μου λέει πως θα έπρεπε να τον καρφώσει στη διοίκηση. Όμως, απ' ό,τι φαίνεται, ποτέ δεν το κάνει. Κι αυτό εν μέρει γίνεται, νομίζω, επειδή όταν αυτή γκρινιάζει, εκείνος φλερτάρει. Φλερτάρει ακόμη και την κυρία Φόλεϊ! Ειδικά αυτή.

«Νομίζω πως αρχίζει στις εφτά», λέω στη Μέλανι. Κοιτάζω το ρολόι μου. Είναι άλλο ένα δώρο που πήρα στην αποφοίτησή μου. Έχει χοντρή χρυσή αλυσίδα και στο πίσω μέρος γράφει: *Na*

πας μακριά. Το νιώθω να κρέμεται βαρύ από τον ιδρωμένο μου καρπό. «Τώρα είναι εξήμισι».

«Χριστέ μου! Αλήθεια οι Άγγλοι λατρεύουν να στέκονται στην ουρά. Θα έπρεπε να πάρουν μαθήματα από τους Ιταλούς, που απλώς συνωστίζονται. Ή ίσως οι Ιταλοί θα έπρεπε να πάρουν μαθήματα από τους Εγγλέζους». Η Μέλανι τραβάει προς τα κάτω τη μίνι φούστα της (που είναι θεόστενη) και φτιάχνει τις τιράντες στο μπλουζάκι. «Αχ, Θεούλη μου, η Ρώμη! Λες και πέρασε ολόκληρος χρόνος!»

Η Ρώμη; Εκεί δε βρισκόμασταν πριν από έξι μέρες; Ή μήπως δεκαέξι; Αυτό που μου έχει μείνει από την Ευρώπη είναι μια θολή εικόνα από αεροδρόμια, λεωφορεία, παλιά κτίρια και πιάτα με κοτόπουλο μαγειρεμένα με διάφορες σάλτσες. Όταν οι γονείς μου μου πρόσφεραν αυτό το ταξίδι ως δώρο που τελείωσα το λύκειο, εγώ δίστασα να το δεχτώ. Όμως η μαμά μου με διαβεβαίωσε πως το είχε ψάξει καλά και πως το *Tin Tours!* είχε πολύ καλή φήμη ως γραφείο διοργάνωσης ταξιδιών για εφήβους. Ήταν γνωστό για τα υψηλού επιπέδου εκπαιδευτικά προγράμματά του, όπως και για το πόσο φρόντιζε τα παιδιά που αναλάμβανε. Θα με πρόσεχαν πολύ.

«Ποτέ δε θα μένεις μόνη», μου υποσχέθηκαν οι γονείς μου. Και φυσικά η Μέλανι ήρθε μαζί μου.

Και είχαν δίκιο. Το ξέρω πως όλοι οι άλλοι σιχτιρίζουν την κυρία Φόλεϊ γιατί παρακολουθεί κάθε μας βήμα με άγρυπνο μάτι, όμως εμένα μου αρέσει που πάντοτε μας μετράει όποτε πάμε κάπου και που δεν εγκρίνει τις βραδινές βόλτες στα τοπικά στέκια, αν και οι περισσότεροι από εμάς είμαστε σε ηλικία που είναι νόμιμο στην Ευρώπη να μας σερβίρεται αλκοόλ· όχι πως κανείς εδώ ενδιαφέρεται για κάτι τέτοιο, δηλαδή.

Εγώ δεν πάω στα μπαρ. Συνήθως επιστρέφω στο ξενοδοχείο, στο δωμάτιο που μοιράζομαι με τη Μέλανι, και βλέπω τηλεόραση. Σχεδόν πάντα υπάρχει κάποια αμερικάνικη ταινία να δω, από αυτές που στο σπίτι η Μέλανι κι εγώ συνηθίζουμε να βλέ-

πουμε τα Σαββατοκύριακα, στο δωμάτιο μιας από τις δυο, τρώγοντας άπειρο ποπκόρν.

«Έχω ψηθεί εδώ έξω», γκρινιάζει η Μέλανι. «Ούτε μεσημέρι να ήτανε».

Σηκώνω ψηλά το κεφάλι μου. Ο ήλιος καίει και τα σύννεφα τρέχουν στον ουρανό. Μου αρέσει να τα βλέπω να πηγαίνουν έτσι γρήγορα, χωρίς τίποτε να εμποδίζει τον δρόμο τους. Από τον ουρανό της μπορείς να καταλάβεις πως η Αγγλία είναι νησί.

«Τουλάχιστον δε βρέχει, όπως τη μέρα που φτάσαμε».

«Μήπως έχεις κανένα λαστιχάκι για τα μαλλιά;» με ρωτάει η Μέλανι. «Όχι, φυσικά και δεν έχεις. Στοίχημα πως αυτή τη στιγμή λατρεύεις τα μαλλιά σου».

Το χέρι μου πάει ασυναίσθητα στο πίσω μέρος του λαιμού μου, που ακόμη τον νιώθω παράξενα εκτεθειμένο. Το *Tin Tourcs!* είχε ξεκινήσει από το Λονδίνο και το δεύτερο απόγευμά μας εκεί μας είχαν δώσει μερικές ελεύθερες ώρες να πάμε για ψώνια, κάτι που το ενέτασσαν, υποθέτω, στον τομέα του πολιτισμού. Τότε η Μέλανι με έπεισε να κόψω τα μαλλιά μου κοντό καρέ. Ήταν κι αυτό μέρος του σχεδίου της για την προπανεπιστημιακή αναμόρφωσή μας, που μου το είχε εκθέσει κατά τη διάρκεια της πτήσης μας: «Κανείς στο πανεπιστήμιο δεν πρέπει να καταλάβει πως ήμασταν φύτουλες. Αυτό που θέλω να πω είναι πως είμαστε πολύ όμορφες για να είμαστε απλώς έξυπνες και στο πανεπιστήμιο όλοι έξυπνοι είναι. Έτσι, εμείς πρέπει να είμαστε και έξυπνες και *κουκλάρες*. Αυτά τα δύο πράγματα θα πάσουν πια να αλληλοαναιρούνται».

Απ' ό,τι φάνηκε, αυτή η αναμόρφωση σήμαινε για τη Μέλανι μια νέα, ιδιαίτερα σέξι γκαρνταρόμπα, την οποία προμηθεύτηκε από το Topshop, ξοδεύοντας τα μισά από τα χρήματα που είχε για να περάσει τις διακοπές. Αυτό και η συρρίκνωση του ονόματός της από Μέλανι σε Μελ (κάτι που ξεχνάω να κάνω, όσο κι αν με κλοτσάει προειδοποιητικά κάτω από το τραπέζι). Για μένα, πάλι, υποθέτω πως η αναμόρφωση περιοριζόταν στο κούρεμα που με έπεισε να κάνω.

Όταν είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη φρίκαρα! Πάντα, όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, είχα μακριά μαύρα μαλλιά χωρίς φράντζες και τώρα στον καθρέφτη του κομμωτηρίου έβλεπα μια άγνωστη. Εκείνη τη στιγμή, και παρόλο που έλειπα μόνο δύο μέρες, με έπιασε μια φοβερή νοσταλγία για το σπίτι μου. Το μόνο που ήθελα ήταν να βρεθώ στο δωμάτιό μου, ανάμεσα στους τόσο οικείους ροδακινί τοίχους, δίπλα στη συλλογή μου με ξυπνητήρια-αντίκες. Αναρωτήθηκα πώς θα τα έβγαζα πέρα με το πανεπιστήμιο, όταν δεν μπορούσα να τα βγάλω πέρα με κάτι τέτοιο.

Όμως τελικά συνήθισα τα μαλλιά μου και η νοσταλγία μου έχει σχεδόν σβήσει. Άλλωστε είμαστε στο τέλος του ταξιδιού. Αύριο όλοι οι υπόλοιποι της ομάδας θα πάρουν το λεωφορείο που θα τους πάει κατευθείαν στο αεροδρόμιο απ' όπου θα πετάξουν για την πατρίδα. Η Μέλανι κι εγώ θα πάρουμε το τρένο για το Λονδίνο κι εκεί θα μείνουμε στις ξαδέλφης της για τρεις μέρες. Η Μέλανι σκέφτεται να περάσει ξανά από το κομμωτήριο όπου έκοψα τα μαλλιά μου, για να βάψει μια τούφα από τα μαλλιά της ροζ, και να πάμε μαζί να δούμε το *Let It Be* στο Γουέστ Εντ. Την Κυριακή επιστρέφουμε σπίτι και λίγο αργότερα πάμε στο πανεπιστήμιο· το δικό μου είναι κοντά στη Βοστόνη και της Μέλανι στη Νέα Υόρκη.

«Ελευθερώστε τον Σαίξπηρ!»

Σηκώνω το κεφάλι μου. Μια ομάδα από καμιά δωδεκαριά ανθρώπους πηγαίνουν πέρα-δώθε στον δρόμο κρατώντας φυλλάδια με έντονα χρώματα. Καταλαβαίνω αμέσως πως δεν είναι Αμερικάνοι· κανείς τους δε φοράει λευκά αθλητικά παπούτσια ή βερμούδες. Όλοι τους είναι απίστευτα ψηλοί και λεπτοί και δείχνουν διαφορετικοί από τους άλλους ανθρώπους. Ακόμη και η κοψιά τους δείχνει ξένη.

«Α, θα πάρω ένα», λέει η Μέλανι παίρνοντας ένα φυλλάδιο και, χρησιμοποιώντας το σαν βεντάλια, αερίζει τον λαιμό της.

«Τι λέει;» τη ρωτάω κοιτάζοντας την ομάδα. Εδώ, στο τουρι-

στικό Στράτφορντ-Απόν-Ειβον, τα μέλη της ομάδας αυτής ξεχωρίζουν σαν φλογάτες παπαρούνες σε καταπράσινο λιβάδι.

Η Μέλανι κοιτάζει το φυλλάδιο και ζαρώνει τη μύτη της.

«Γουίλ ο Αντάρτης;»

Μια κοπέλα με φούξιες ανταύγειες στα μαλλιά της, από αυτές που ορέγεται να κάνει η Μέλανι, μας πλησιάζει.

«Είναι Σαίξπηρ για τον λαό».

Ρίχνω μια ματιά στο χαρτί. Γράφει: *Γουίλ ο Αντάρτης. Σαίξπηρ χωρίς όρια. Σαίξπηρ λυόμενος. Δωρεάν Σαίξπηρ. Σαίξπηρ για όλους.*

«Δωρεάν Σαίξπηρ;» διαβάζει η Μέλανι.

«Ναι», απαντάει με ξενική προφορά το κορίτσι με τις φούξιες ανταύγειες. «Όχι για καπιταλιστικό κέρδος, αλλά όπως θα το ήθελε και ο ίδιος ο Σαίξπηρ».

«Δε νομίζεις πως αυτό που στ' αλήθεια θα ήθελε θα ήταν να πουλάει εισιτήρια και να κερδίζει χρήματα από τα έργα του;» Δεν προσπαθώ να το παίξω ξερόλας, όμως θυμάμαι εκείνη την ταινία, *Ερωτευμένος Σαίξπηρ*, και πώς ο ήρωας πάντοτε χρωστούσε χρήματα στον έναν και στον άλλο.

Το κορίτσι σηκώνει απαυδισμένη τα μάτια της ψηλά κι εγώ νιώθω ανόητη. Κοιτάζω κάτω. Μια σκιά πέφτει πάνω μου και για μια στιγμή μού κρύβει τον ήλιο. Μετά ακούω ένα γέλιο. Σηκώνω το κεφάλι μου. Δεν μπορώ να δω αυτόν που στέκεται μπροστά μου γιατί έχω αντίκρυ μου το φως του ακόμη λαμπρού, απογευματινού ήλιου. Όμως μπορώ να τον ακούσω.

«Νομίζω πως έχει δίκιο», λέει. «Δεν είναι και τόσο ρομαντικό να είσαι φτωχός καλλιτέχνης όταν ψωμολυσσάς στ' αλήθεια».

Ανοιγοκλείνω μερικές φορές τα βλέφαρά μου. Τα μάτια μου προσαρμόζονται στο φως και βλέπω πως ο τύπος μπροστά μου είναι ψηλός, ίσως και μισό μέτρο ψηλότερος από μένα, και λεπτός. Τα μαλλιά του είναι ξανθά, με εκατό διαφορετικές αποχρώσεις, και τα μάτια του τόσο καστανά, που φαίνονται σχεδόν μαύρα. Για να καταφέρω να τον κοιτάξω πρέπει να γείρω πίσω

το κεφάλι μου και εκείνος, για να κοιτάξει εμένα, να γείρει μπροστά το δικό του.

«Μα ο Σαιξπηρ δε ζει πια, δεν πληρώνεται τα δικαιώματα στον τάφο του. Εμείς, πάλι, είμαστε ζωντανοί». Ανοίγει τα χέρια του, σαν να θέλει να αγκαλιάσει το σύμπαν. «Τι θα δείτε;»

«Άμλετ», λέω.

«Α, Άμλετ!» Η ξενική του προφορά είναι αδιόρατη, σχεδόν ανεπαίσθητη. «Πιστεύω πως μια τέτοια νύχτα σαν την αποψινή δεν πρέπει να τη χαραμίσετε σε κάποια τραγωδία». Με κοιτάζει σαν να με ρωτάει. Μετά χαμογελάει. «Ούτε μέσα στο σπίτι. Εμείς θα παίξουμε τη Δωδεκάτη Νύχτα. Υπαίθρια». Μου δίνει ένα διαφημιστικό.

«Θα το σκεφτούμε», λέει η Μέλανι με τη χαδιάρικη φωνή της.

Το αγόρι σηκώνει τον λιπόσαρκο ώμο του και ταυτόχρονα γέρνει στο πλάι το κεφάλι του, ακουμπώντας σχεδόν το αυτί του στο κόκαλο που διαγράφεται καθαρά.

«Όπως επιθυμείτε», λέει, όμως κοιτάζει προς το μέρος μου. Μετά απομακρύνεται αργά για να βρεθεί με τους υπόλοιπους του σιναφιού του.

Η Μέλανι τον παρακολουθεί που φεύγει.

«Ποπό! Γιατί να μη είναι κι αυτοί στο *Tin Tourcs! Κάλτσιου-ραλ Εξτραβαγκάντζα*; Αυτό είναι ένα είδος κουλτούρας στο οποίο θα μπορούσα να συμμετέχω!»

Τους βλέπω να φεύγουν και έχω την παράξενη αίσθηση πως με τραβούν μαζί τους.

«Τον Άμλετ τον έχω ξαναδεί, ξέρεις».

Η Μέλανι με κοιτάζει και υψώνει τα προσφάτως καλομαδημένα φρύδια της.

«Κι εγώ. Τον είδα βέβαια στην τηλεόραση, αλλά πάλι...»

«Θα μπορούσαμε να πάμε... σ' αυτό. Θα ήταν κάτι το διαφορετικό, μια πολιτιστική εμπειρία. Αυτός ήταν ο σκοπός των γονιών μας όταν μας έστειλαν σ' αυτό το ταξίδι».

Η Μέλανι βάζει τα γέλια.

«Βρε, βρε, βρε, πολύ κακό κορίτσι μάς έγινες! Και τι θα γίνει με την Αρχηγό Ατρόμητη; Φαίνεται να ετοιμάζεται να μας μετρήσει ξανά».

«Μα να, η ζέστη σε ενοχλεί τόσο...» κάνω να πω.

Η Μέλανι με κοιτάζει για μια στιγμή και μετά παίρνει μπρος. Γλείφει τα χείλη της, χαμογελάει και αλληθωρίζει.

«Μα βέβαια. Σίγουρα έχω πάθει θερμοπληξία». Στρέφεται στην Πάολα, που είναι από το Μέιν και που διαβάζει με προσήλωση έναν τουριστικό οδηγό. «Πάολα, ζαλιζομαι φοβερά».

«Κάνει πολλή ζέστη», της λέει η Πάολα, κουνώντας το κεφάλι της με συμπάθεια. «Θα πρέπει να πιεις κάτι».

«Νομίζω πως τα έπαιξα. Βλέπω μαύρα σημαδάκια».

«Μην το παρακάνεις», της ψιθυρίζω.

«Πρέπει να φανώ πειστική», μου ψιθυρίζει με τη σειρά της η Μέλανι, διασκεδάζοντάς το πια. «Αχ, νομίζω πως θα λιποθυμήσω».

«Κυρία Φόλεϊ», φωνάζω εγώ.

Η κυρία Φόλεϊ, που σημειώνει σε ένα χαρτί τα ονόματα όσων είμαστε εδώ, σηκώνει το κεφάλι της. Πλησιάζει βιαστικά με πρόσωπο ανήσυχο. Αισθάνομαι άσχημα που λέω ψέματα: «Νομίζω πως η Μέλανι, η Μελ δηλαδή, έχει πάθει θερμοπληξία».

«Δε νιώθεις καλά; Δε θα αργήσουμε πολύ και μέσα στο θέατρο είναι πολύ όμορφα και δροσερά». Η προφορά της κυρίας Φόλεϊ είναι ένα παράξενο μείγμα αγγλικής και αμερικάνικης προφοράς των μεσοδυτικών πολιτειών. Όλοι την κοροϊδεύουν γι' αυτό γιατί πιστεύουν πως είναι προσποιητή, όμως εγώ νομίζω πως αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η κυρία Φόλεϊ είναι από το Μίσιγκαν και περνάει πολύ χρόνο στην Ευρώπη.

«Μου έρχεται να ξεράσω», το τραβάει κι άλλο η Μέλανι. «Δε θα ήθελα να κάνω κάτι τέτοιο μέσα στο Σουάν Θίατερ».

Η κυρία Φόλεϊ ζαρώνει το πρόσωπό της, όμως δεν μπορώ να καταλάβω αν η δυσaráσκειά της προέρχεται από την ιδέα του τι μπορεί να κάνει η Μέλανι μέσα στο θέατρο ή από το ότι ανέφερε τη λέξη «ξεράσω» τόσο κοντά στον Βασιλικό Σαιξπηρικό Θίασο.

«Αχ, καλή μου. Καλύτερα να σε συνοδέψω πίσω, στο ξενοδοχείο».

«Μπορώ να την πάω εγώ», λέω.

«Αλήθεια; Όχι, όχι, δεν είναι σωστό. Πρέπει να δεις τον Άμλετ».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα την πάω εγώ».

«Όχι! Εγώ είμαι η υπεύθυνη κι εγώ πρέπει να την πάω. Δεν είναι σωστό να σου το φορτώσω». Βλέπω πως μέσα της υπάρχει μια αμφιθυμία, που ζωγραφίζεται στο γεμάτο ένταση πρόσωπό της.

«Μα δεν υπάρχει πρόβλημα, σας λέω, κυρία Φόλεϊ. Τον έχω δει κι άλλη φορά τον Άμλετ και το ξενοδοχείο είναι λίγο πιο πέρα, να, μετά τη γωνία».

«Αλήθεια; Αχ, με υποχρεώνεις. Το πιστεύεις πως όλα αυτά τα χρόνια που κάνω αυτήν τη δουλειά ποτέ δεν έχω δει τον Άμλετ παιγμένο από τον Βασιλικό Θίασο;»

Η Μέλανι βογκάει ελαφρά, για εντυπωσιασμό. Της ρίχνω μια κρυφή σκουντιά ενώ χαμογελάω στην κυρία Φόλεϊ.

«Τότε δεν πρέπει να το χάσετε με τίποτε».

Εκείνη κουνάει σοβαρά το κεφάλι της, λες και πρέπει να παρθεί κάποια ιδιαίτερα σημαντική απόφαση, όπως η διαδοχή στον θρόνο ή κάτι παρόμοιο. Μετά πιάνει το χέρι μου.

«Χάρηκα πάρα πολύ που έκανα αυτό το ταξίδι μαζί σου, Άλισον. Θα μου λείψεις. Μακάρι περισσότερα νεαρά παιδιά να ήταν σαν κι εσένα. Είσαι τόσο...» Σταματάει μια στιγμή, ψάχνοντας να βρει την κατάλληλη λέξη. «Τόσο καλό κορίτσι».

«Σας ευχαριστώ», της λέω αυτόματα, όμως η φιλοφρόνησή της αφήνει ένα κενό μέσα μου. Δεν ξέρω αν η αιτία είναι πως αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσε να βρει να μου πει ή επειδή αυτήν τη στιγμή δεν είμαι και τόσο καλό κορίτσι.

«Καλό κορίτσι! Εμένα μου λες!» λέει γελώντας η Μέλανι καθώς απομακρυνόμαστε από την ουρά και μπορεί να σταματήσει πια να κάνει την άρρωστη.

«Σταμάτα. Δε μου αρέσει να προσποιούμαι».

«Κι όμως, είσαι τρομερά καλή σ' αυτό. Θα μπορούσες να κάρεις σπουδαία καριέρα ως ηθοποιός, αν θες τη γνώμη μου».

«Δεν τη θέλω. Τώρα πού πάμε;» Κοιτάζω το φυλλάδιο. «Κανάλ Μπασίν; Τι είν' αυτό;»

Η Μέλανι βγάζει το κινητό της που, αντίθετα με το δικό μου, πιάνει στην Ευρώπη. Ανοίγει την εφαρμογή Χάρτες.

«Μάλλον θα είναι κάποια τεχνητή λιμνούλα κοντά στο κανάλι».

Μερικά λεπτά αργότερα φτάνουμε σε μια προβλήτα του ποταμού. Θυμίζει καρναβάλι έτσι που οι άνθρωποι πάνε κι έρχονται. Υπάρχουν μαούνες αραγμένες δίπλα στο νερό και διάφορες βάρκες που πουλάνε τα πάντα, από παγωτό μέχρι χρώματα. Το μόνο που δεν υπάρχει είναι κάποιο θέατρο. Ή κάποια σκηνή. Ή μερικές καρέκλες. Ή ηθοποιοί. Κοιτάζω ξανά το φυλλάδιο.

«Ίσως είναι πάνω στη γέφυρα», μου λέει η Μέλανι.

Πάμε πάλι προς τη μεσαιωνική αψιδωτή γέφυρα, όμως κι εκεί τα ίδια: τουρίστες σαν κι εμάς, που σουλατσάρουν στη ζεστή νύχτα.

«Δεν έλεγε πως ήταν γι' απόψε;» με ρωτάει η Μέλανι.

Θυμάμαι καλά εκείνο το αγόρι με τα απίστευτα σκούρα μάτια να λέει πως την αποψινή νύχτα δεν έπρεπε να τη χαράμισουμε σε κάποια τραγωδία. Όμως καθώς κοιτάζω γύρω μου, δε βλέπω κανέναν θίασο να παίζει. Μάλλον θα ήταν κάποιου είδους φάρσα, ίσως για να κοροϊδέψουν τους ανόητους τουρίστες.

«Τουλάχιστον ας πάρουμε ένα παγωτό, για να πούμε πως κάτι κάναμε απόψε», λέω.

Μπαίνουμε στην ουρά για να πάρουμε παγωτό, όταν το ακούμε, ένα βουητό από κιθάρες και τον αντίλαλο από *μπόνγκο*. Τεντώνω τ' αυτιά μου για ν' ακούσω καλύτερα. Ανεβαίνω σ' ένα παγκάκι που είναι εκεί δίπλα για να δω. Όχι, δεν εμφανίζεται μαγικά κάποια θεατρική σκηνή. Αυτό που υλοποιείται είναι ένα πλήθος, μεγάλο και πανέμορφο, κάτω από μια συστάδα δέντρων.

«Νομίζω πως αρχίζει», λέω και αρπάζω το χέρι της Μέλανι.

«Μα το παγωτό...» διαμαρτύρεται εκείνη.

«Μετά», της λέω τραβώντας την προς το πλήθος.

«Αν του έρωτα τροφή είναι η μουσική, ε, παίζετε!»

Ο τύπος που παίζει τον δούκα Ορσίνο δε μου θυμίζει σε τίποτε κανέναν σαιξπηρικό ηθοποιό απ' όσους έχω δει, εκτός βέβαια από αυτούς στην ταινία *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* με τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο. Είναι ψηλός, μαύρος, έχει τα μαλλιά του ράστα κι είναι ντυμένος σαν διάσημος ροκ σταρ με κολλητό δερμάτινο παντελόνι, μυτερά παπούτσια κι ένα διχτυωτό φανελάκι που αποκαλύπτει το γραμμωτό του στήθος.

«Α! Λοιπόν, τελικά κάναμε τη σωστή επιλογή», ψιθυρίζει στο αυτί μου η Μέλανι.

Καθώς ο Ορσίνο λέει τον εναρκτήριο μονόλογό του υπό τους ήχους κιθάρας και μπόνγκο, νιώθω μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά μου.

Παρακολουθούμε ολόκληρη την πρώτη πράξη, κυνηγώντας τους ηθοποιούς σε όλη την προβλήτα. Όταν περπατάνε, περπατάμε μαζί τους, νιώθοντας έτσι πως είμαστε μέρος του έργου. Ίσως αυτό το κάνει τόσο διαφορετικό. Γιατί έχω δει Σαίξπηρ κι άλλη φορά. Κάποιες σχολικές παραστάσεις και μερικές επαγγελματικές στο Σαιξπηρικό Θέατρο της Φιλαδέλφειας. Όμως πάντοτε είχα την αίσθηση πως άκουγα κάτι σε μια ξένη γλώσσα που δε γνώριζα και τόσο καλά. Πίεζα τον εαυτό μου να δείξει ενδιαφέρον και στο μισό έργο χαζολογούσα διαβάζοντας ξανά και ξανά το πρόγραμμα, λες κι αυτό θα μου αποκάλυπτε κάποιο κρυμμένο μέχρι τότε νόημα.

Αυτήν τη φορά, όμως, το πράγμα δουλεύει, λες και ξαφνικά το αυτί μου συντονίζεται σ' αυτή την παράξενη γλώσσα. Η ιστορία με παίρνει μαζί της εντελώς, όπως όταν παρακολουθώ κάποια ταινία, τη νιώθω μέσα μου. Όταν ο Ορσίνο μαραζώνει για την ανέμελη Ολίβια, νιώθω μέσα μου την ίδια σουβλιά που ένιωθα κάθε φορά που ερωτευόμουν αγόρια που δεν έδιναν δεκάρα για

μένα. Και όταν η Βιόλα θρηνεί τον αδελφό της, νιώθω την απόγνωση της. Και όταν ερωτεύεται τον Ορσίνο, που πιστεύει γι' αυτήν πως είναι άντρας, είναι ταυτόχρονα αστειό και συγκινητικό.

Εκείνος δεν εμφανίζεται παρά στη δεύτερη πράξη. Υποδύεται τον Σεμπάστιαν, τον δίδυμο αδελφό της Βιόλα, που όλοι τον πίστευαν νεκρό. Αλλά κι εγώ, μέχρι να εμφανιστεί, είχα αρχίσει να πιστεύω πως ποτέ δεν υπήρξε αληθινά, πως απλώς τον φαντάστηκα.

Καθώς τρέχει πάνω στο γρασίδι, τον κυνηγάμε μαζί με τον πάντοτε πιστό του Αντόνιο. Έπειτα από λίγο αποφασίζω να γίνω πιο τολμηρή.

«Πάμε πιο κοντά», λέω στη Μέλανι. Εκείνη με αρπάζει από το χέρι και μπαίνουμε μπροστά μπροστά ακριβώς τη στιγμή που ο γελωτοποιός της Ολίβια έρχεται για τον Σεμπάστιαν, μαλώνουν και ο Σεμπάστιαν τελικά τον διώχνει. Λίγο όμως πριν το κάνει αυτό, νομίζω πως για μια στιγμή με κοιτάζει κατάματα.

Καθώς η ζέστη της μέρας αρχίζει να σβήνει μες στο απαλό σουρούπο, νιώθω τον φανταστικό κόσμο της Ιλλυρίας να με ρουφάει, σαν να έχω μπει σε κάποιον αλλόκοτο κόσμο όπου τα πάντα μπορούν να συμβούν και οι άνθρωποι μπορούν να αλλάζουν ταυτότητες όπως αλλάζουν παπούτσια. Όπου οι νεκροί είναι και πάλι ζωντανοί, όπου όλα έχουν ευτυχισμένη κατάληξη. Το ξέρω πως ακούγομαι κάπως γλυκανάλατη, όμως ο αέρας είναι απαλός και ζεστός, τα περιγράμματα των φουντωτών και γεμάτων φύλλα δέντρων φαντάζουν παράξενα, οι γρύλοι τραγουδούν και έχω την αίσθηση πως, ω και μόνο για μια στιγμή, αυτός ο κόσμος είναι αληθινός.

Και ξαφνικά το έργο τελειώνει. Ο Σεμπάστιαν και η Βιόλα βρίσκονται ξανά. Η Βιόλα στέκεται μπροστά στον Ορσίνο με την κανονική της μορφή, ως γυναίκα, κι εκείνος, φυσικά, θέλει πια να την παντρευτεί. Και η Ολίβια συνειδητοποιεί πως ο Σεμπάστιαν δεν είναι ο άνθρωπος που νόμιζε πως είχε παντρευτεί – όμως αυτό δεν τη νοιάζει· όπως και να 'χει τον αγαπά. Οι μου-

σικοί παίζουν ξανά, ενώ ο γελωτοποιός λέει τον τελικό μονόλογο. Και μετά οι ηθοποιοί εμφανίζονται όλοι μαζί και υποκλίνονται, ο καθένας τους συνοδεύοντας την υπόκλισή του με κάποια κωμική κίνηση. Ένας κάνει μια τούμπα στον αέρα. Άλλος προσποιείται πως παίζει μια φανταστική κιθάρα. Όταν ο Σεμπάστιαν υποκλίνεται, ψάχνει με τα μάτια του το πλήθος και καρφώνει το βλέμμα του πάνω μου. Μισοχαμογελάει με το παράξενο χαμόγελό του, βγάζει από την τσέπη του ένα ψεύτικο κέρμα και το πετάει προς το μέρος μου. Έχει σκοτεινιάσει και το κέρμα είναι μικρό, όμως το πιάνω και ο κόσμος φαίνεται τώρα να χειροκροτεί κι εμένα.

Με το νόμισμα στο χέρι χτυπάω παλαμάκια μέχρι που τα χέρια μου πονούν. Χειροκροτώ λες και μ' αυτό τον τρόπο μπορώ να μεγαλώσω ετούτο το βράδυ, να κάνω τη *Δωδεκάτη Νύχτα Εικοστή Τετάρτη Νύχτα*. Χειροκροτώ για να συγκρατήσω αυτό το συναίσθημα και γιατί ξέρω τι θα συμβεί όταν σταματήσω. Είναι όπως όταν τελειώνει μια πολύ καλή ταινία, που μ' έχει συνεπάρει, και προσγειώνομαι ξανά στην πραγματικότητα. Τότε νιώθω μέσα μου ένα κενό. Μερικές φορές ξαναβλέπω την ταινία από την αρχή για να ξανανιώσω αυτό το συναίσθημα, πως βρίσκομαι μέσα σε κάτι πραγματικό. Το ξέρω πως όλα αυτά φαίνονται παράλογα.

Όμως απόψε τίποτε δε θα ξαναδώ από την αρχή. Το πλήθος διαλύεται, οι ηθοποιοί απομακρύνονται. Οι μόνοι που μένουν πίσω είναι δυο μουσικοί που μ' ένα καπέλο στο χέρι περνούν μπροστά από τον κόσμο. Βγάζω από το πορτοφόλι μου ένα χαρτονόμισμα των δέκα λιρών.

Μαζί με τη Μέλανι στεκόμαστε δίπλα δίπλα σιωπηλές.

«Ποπό!» λέει εκείνη.

«Ναι. Ποπό!» λέω εγώ.

«Αυτό κι αν ήταν έργο! Και να σκεφτείς πως μισώ τον Σαίξπηρ». Κουνάω το κεφάλι μου. «Και ήταν η ιδέα μου ή μήπως εκείνος ο παίδαρος που είχαμε δει πιο πριν, εκείνος που έπαιζε τον Σεμπάστιαν, μας ξεχώρισε μέσα στο πλήθος;»

Έφυγε για να βρει εκείνον και στο δρόμο βρήκε τον εαυτό της

Όταν η Άλison, εξαιρετική μαθήτρια και ιδανική κόρη, συναντά για πρώτη φορά τον γοητευτικό και μυστηριώδη Ολλανδό ηθοποιό, Βίλεμ, σε μια παράσταση της Δωδέκατης Νύχτας του Σαίξπηρ, μια σπίθα γεννιέται ανάμεσά τους. Και όταν η μοίρα τούς φέρνει μαζί για δεύτερη φορά, η Άλison κάνει κάτι απίστευτο, σχεδόν αναρχικό για τα δικά της δεδομένα: αφήνει την κολλητή της και ακολουθεί τον Βίλεμ στο Παρίσι. Μια μόνο μέρα αρκεί για να μετατρέψει τη σπίθα σε φλόγα μέχρι που η Άλison θα ξυπνήσει μόνη για να ανακαλύψει ότι ο Βίλεμ έχει φύγει.

Αυτή η μία και μοναδική ημέρα θα τη σημαδέψει για πάντα αφού θα αποτελέσει την αρχή μιας ολόκληρης χρονιάς, κατά την οποία η Άλison θα προσπαθήσει να ξεφύγει από μια ζωή με περιορισμούς προκειμένου να ανακαλύψει τα πραγματικά της όνειρα και τις επιθυμίες, και ίσως, μια αληθινή αγάπη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0302-1

9 786180 103021

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΓΓΕ: 13340

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η